

Een fascinerend en verontrustend verhaal

door Daniele Barbieri

Het is een prachtig verhaal van Vittorio Giardino, een autodidactische strip-tekenaar uit Italië die op eenendertigjarige leeftijd zijn eervolle beroep opgaf voor zijn onzekere passie en binnen een paar jaar een van Europa's meest geprezen auteurs werd.

Het gebeurde in 1979, een tijd van absolute gisting in de Italiaanse stripwereld, een tijd waarin nieuwe auteurs als paddenstoelen uit de grond schoten en ook (relatief) gemakkelijk een plaats vonden om te publiceren. Van de vele, zelfs waardevolle auteurs die zich in die jaren in de strijd wierpen, zijn er tegenwoordig

niet veel meer over. Slechts weinigen zijn erin geslaagd van hun onzekere passie een solide en bejubeld beroep te maken.

Degenen in de branche weten het: om in Italië van strips te kunnen leven, moet je ofwel voor uitgeverij Bonelli werken, ofwel doorbreken in Frankrijk. Aangezien Giardino nooit voor de uitgeverij van *Tex Willer* heeft gewerkt, is het makkelijk te begrijpen welke weg zijn succes heeft gevolgd. En aan de andere kant is het heel begrijpelijk dat een stijl als de zijne, zo narratief goed opgebouwd, zo grafisch mooi, zo helder en zuiver, in de smaak zou vallen bij zijn burens aan de overkant van de Alpen, die bovendien stripliefhebbers zijn die veel meer willen uitgeven dan de Italianen.

En toch, als je Giardino hoort praten over zijn strippassies, is er bijna geen spoor van Hergé, de grondlegger van het Franco-Belgische stripverhaal, de auteur van *Kuifje* en uitvin-

der van de stijl die later zou worden gedefinieerd als Klare Lijn, noch van zijn leerling Edgar P. Jacobs, die diezelfde stijl heeft herzien en van humoristisch naar avontuurlijk heeft getransformeerd. Het zou vanzelfsprekend zijn om Giardino's tekenstijl daarnaar te herleiden. De namen die uit de mond van de Bolognese striptekenaar komen, zijn echter Carl Barks, Floyd Gottfredson, Hugo Pratt en Moëbius.

Dit betekent zeker niet dat Giardino Hergé of Jacobs niet kende. Het betekent eerder dat onze auteur tot een Klare Lijn is gekomen, dit wil zeggen met een duidelijke, zuivere lijn, door zijn eigen paden te volgen, onafhankelijk van de klassieke Franco-Belgische stijl. Kortom, eerder door convergentie dan door imitatie.

De wortels van de Klare Lijn

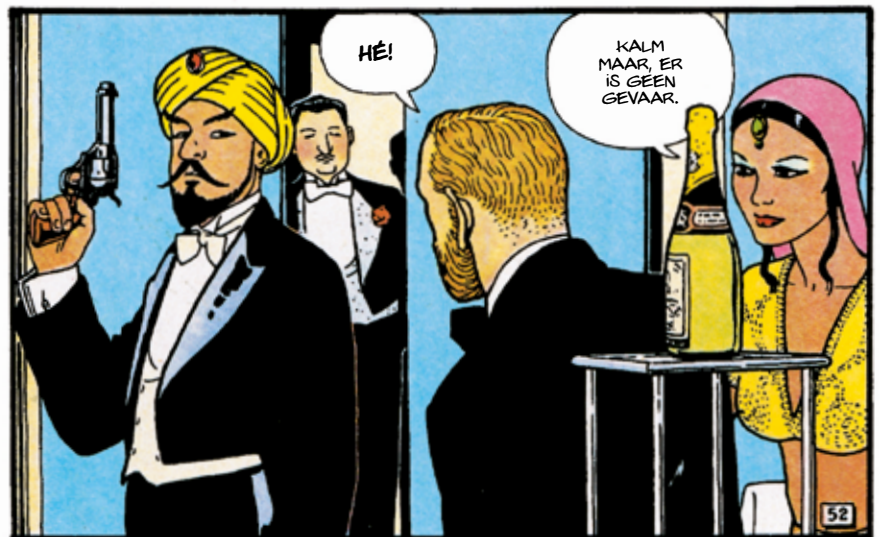
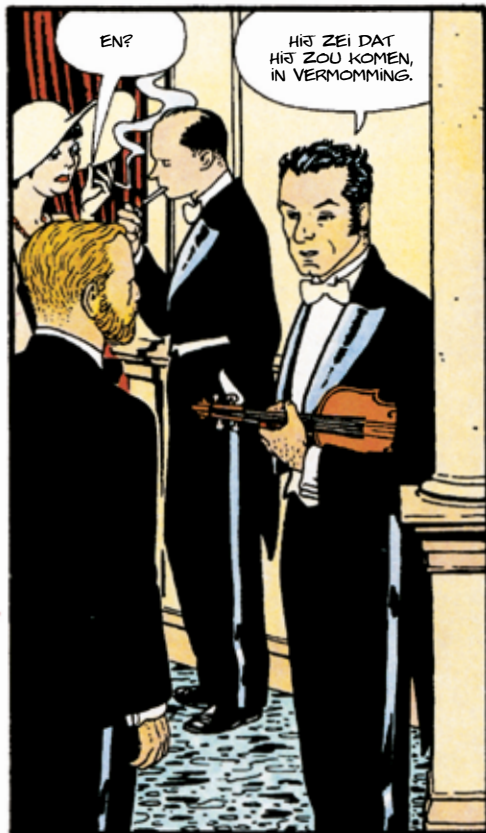
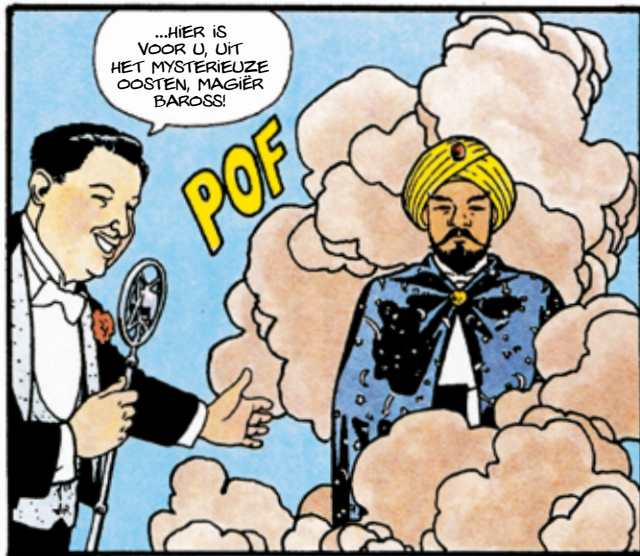
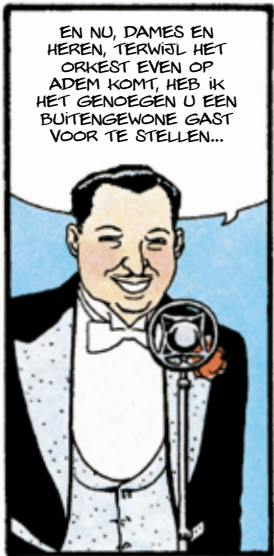
Tegen het einde van de jaren 1970 bedacht de Nederlandse striptekenaar Joost Swarte de omschrijving Klare Lijn. Het maakte de weg vrij

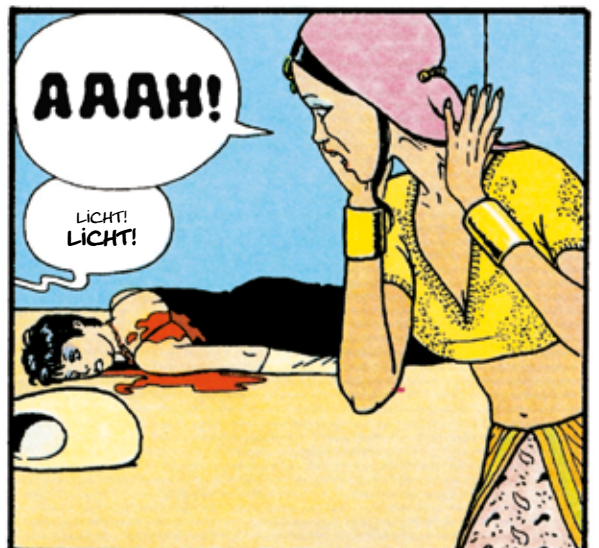
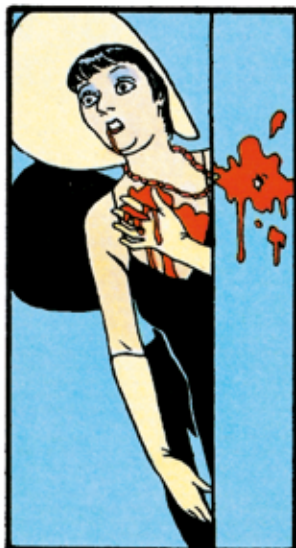
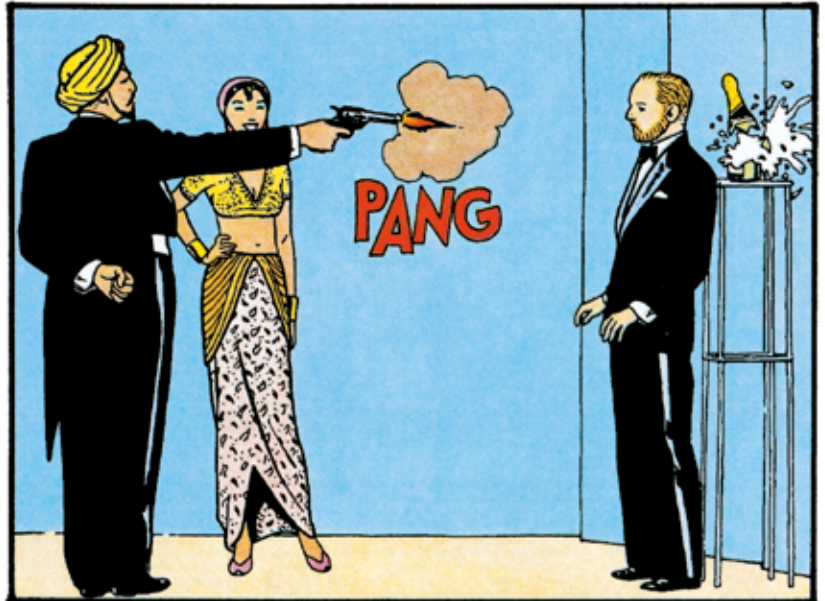
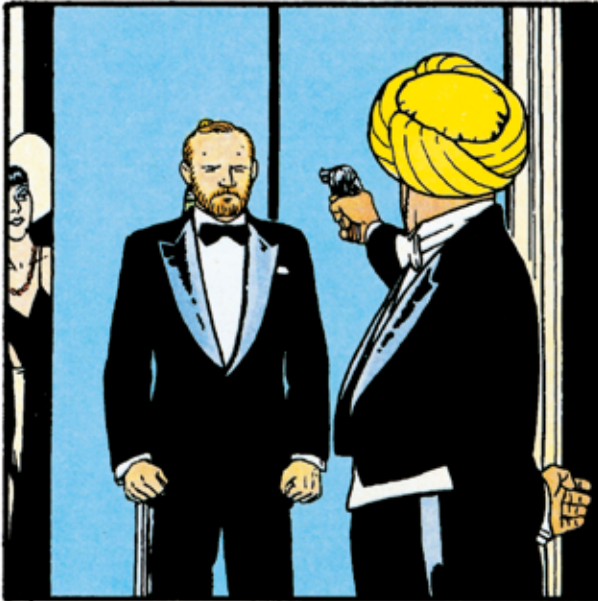

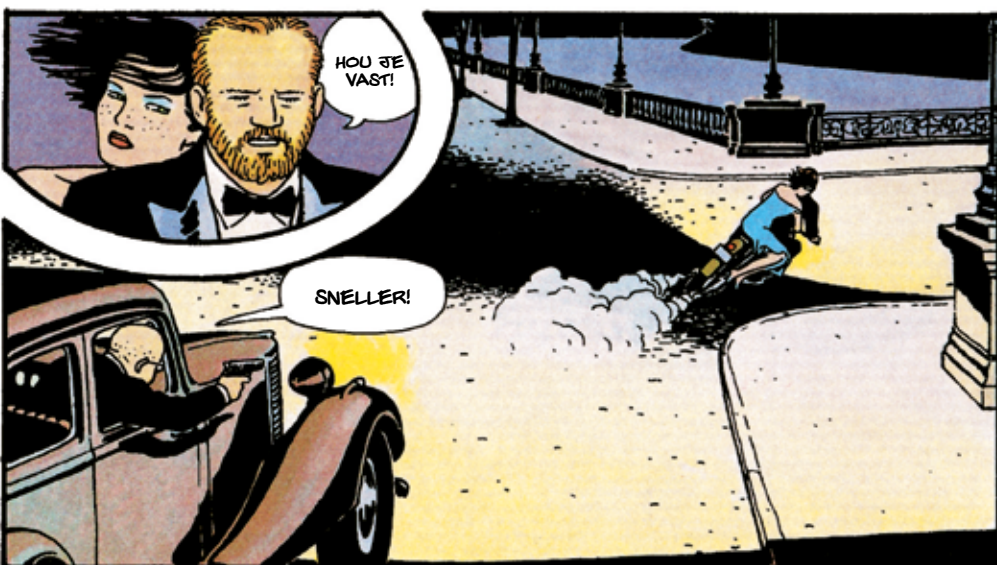
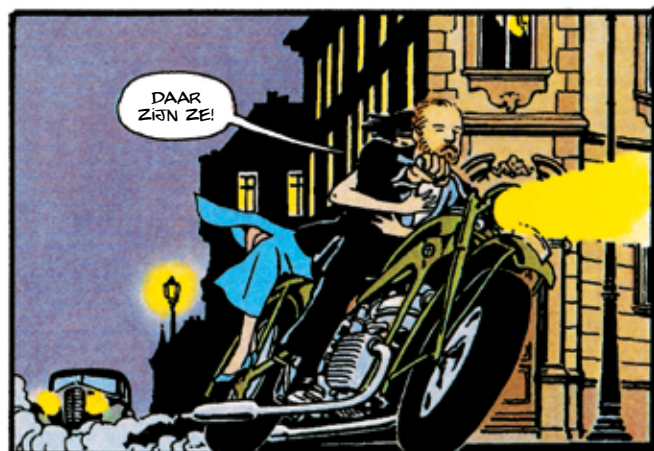
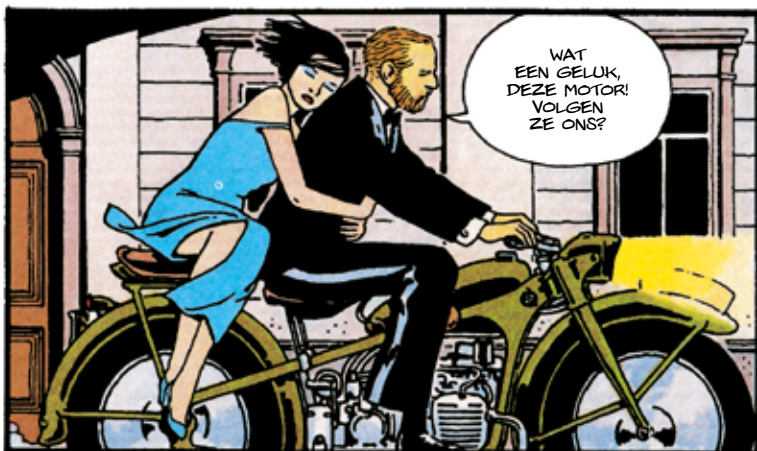
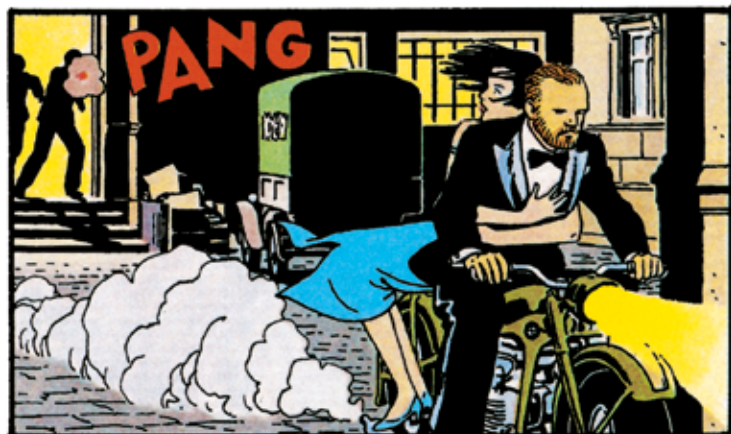
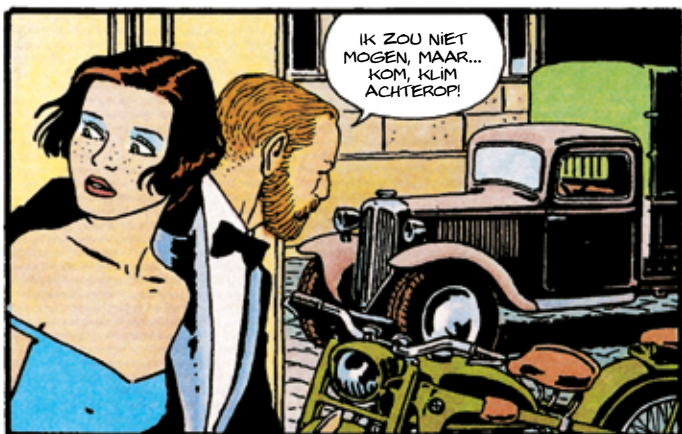
Giardino

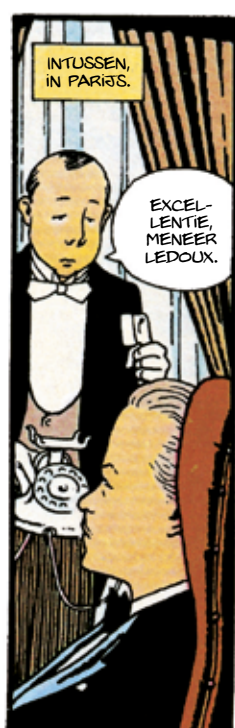
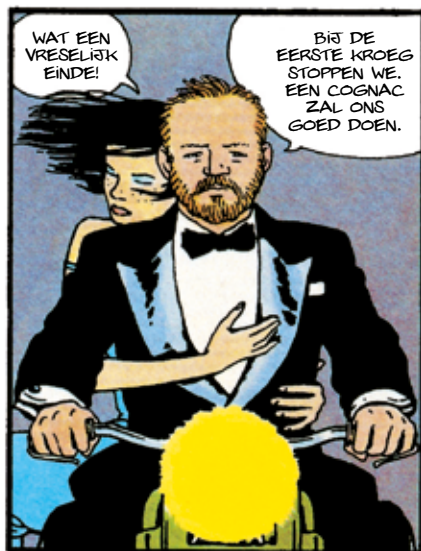
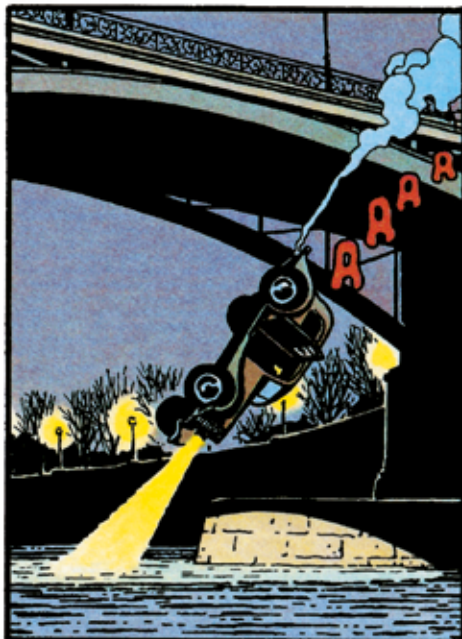
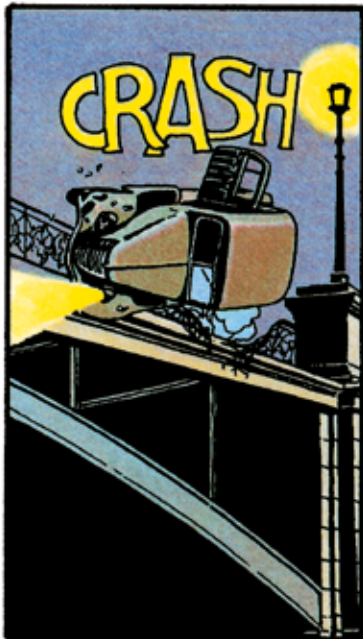
MAX
FRIDMAN

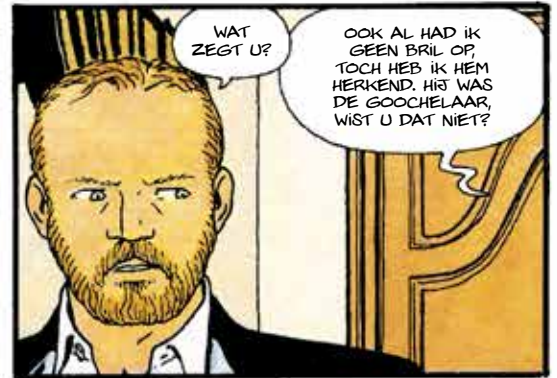

ZUM TEUFEL! HIJ HAD NIET DE MINSTE KANS, HÉ? STELLETJE STOMMELINGEN! DUMMKOPPE! IN DE RIVIER VALLen!

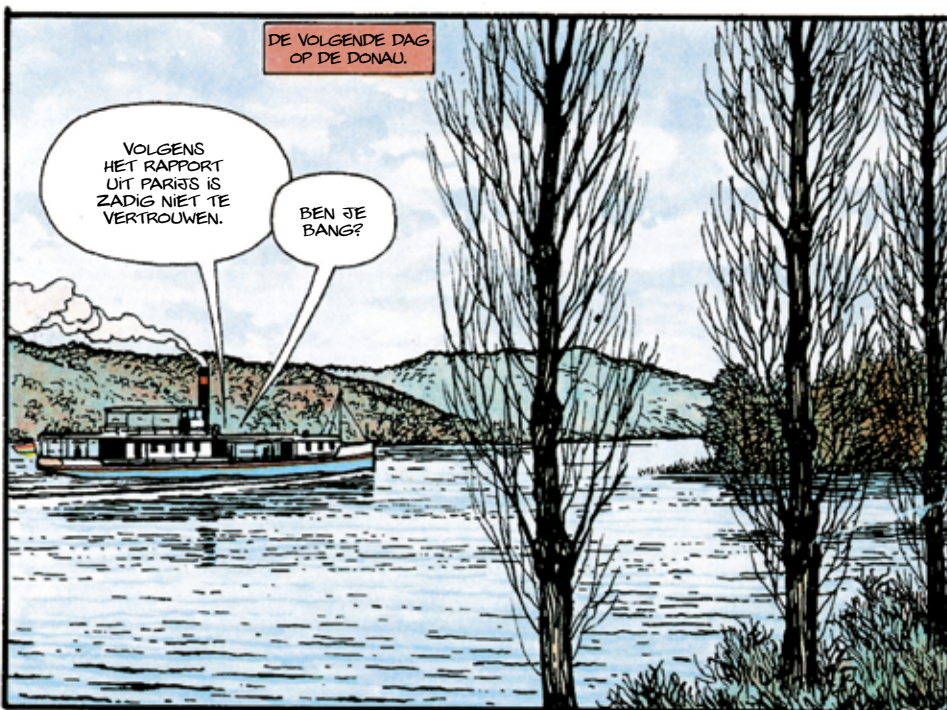
HANS HEEFT ZICH WETEN TE REDDEN, HERR SCHMINCK.

HET ZAL BETER VOOR HEM ZIJN ALS HIJ GEEN FOUTEN MEER MAAKT. EN LET GOED OP, FRIDMAN SPEELT GEVAARLIJK SPEL.

GOED, DAT ZULLEN WIJ DAN OOK DOEN. LATEN WE ONS ONDERTUSSEN VAN ROTH ONTDOEN. GEEF HET MAAR DOOR AAN HET NKVD, FRANZ. ZIJ REGELEN DE REST WEL.

WAT FRIDMAN BETREFT, GEEN GRAPJES MEER. WE MOETEN HEM STOPPEN VOORDAT HIJ ZADIG VINDT.

DE VOLGENDE DAG OP DE DONAU.

VOLGENS HET RAPPORT UIT PARIJS IS ZADIG NIET TE VERTROUWEN.

BEN JE BANG?

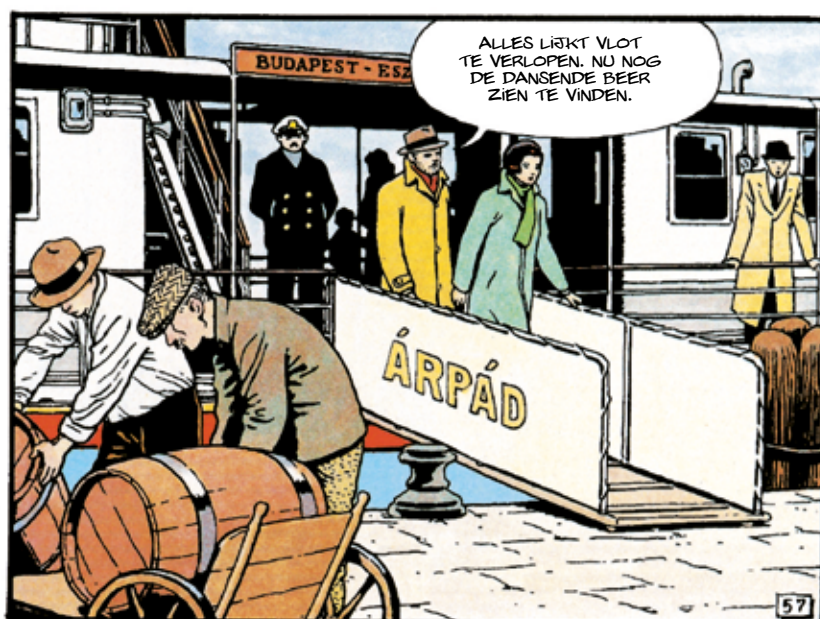
NU JA, IK HEB EEN PISTOOL. NIET DAT JE DAAR VEEL AAN HEBT...

WAS HET NIET RISKANT OM UW SPULLEN BIJ ESTERHÁZY OP TE HALEN?

HET ZOU ERGER GEWEEST ZIJN OM ZE DAAR TE LATEN. ER ZIT EEN ETIKET IN MIJN JAS. IS DAT SZENTENDRE?

JA.

ALLES LIJKT VLOT TE VERLOPEN. NU NOG DE DANSENDE BEER ZIEN TE VINDEN.

